

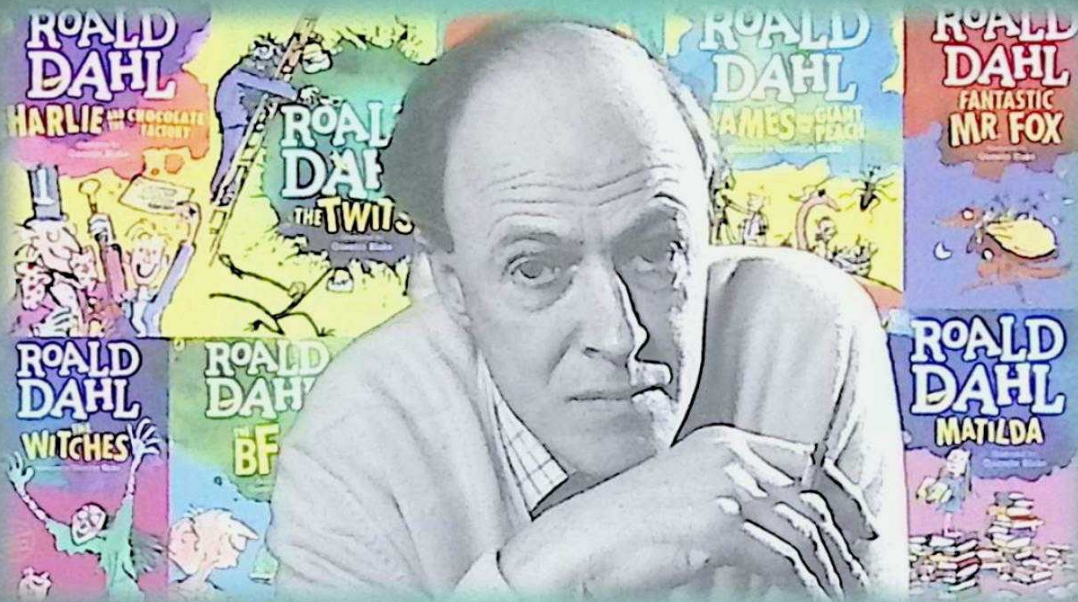
A Roald Dahl Selection

ရိုဒါးလ် လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ

ဖိုးနိုင်လင်း မြန်မာပြန်

mg yoe . com

မြတ်နိုးနိုင်သော ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ရိုဒါးလ် (Roald Dahl) သည် ၂၀ရာစု၏ အကြီးကျယ်ဆုံး ပုံပြောဆရာတစ်ဦးအဖြစ် နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရပြီး၊ ကမ္ဘာ့ အရောင်းရဆုံး စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ရိုဒါးလ် ရေးသားခဲ့သည့် ဦးဆိုးပေ ဒေါ်ဆိုးပေ (The Twits)၊ ချာလီနှင့် ချောကလက်စက်ရုံကြီး (Charlie and the Chocolate Factory)၊ မလျှော့အကြံ ရဲကသန် (Fantastic Mr. Fox)၊ မတီးလ်ဒါ (Matilda)၊ မှော်လက်ညှိုး (The Magic Finger) အစရှိသည်တို့မှာ မြန်မာဘာသာပြန်များ ရှိကြပြီး မြန်မာစာပတ်ပရိသတ်နှင့် အထူးရင်းနှီးသလို နိုင်ငံတကာတွင်လည်း ထင်ရှားသော ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ရိုဒါးလ်သည် ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ ကလေးစာပေ စသည်ဖြင့် စာပေမျိုးစုံကို ရေးသားခဲ့ရာ ရိုဒါးလ်၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များမှ လူကြိုက်များ ထင်ရှားသည့် ဝတ္ထုတို/ဝတ္ထုလတ်အချို့ကို ယခုစာအုပ်တွင် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားထားသည်။

ရိုဒါးလ်၏ ဝတ္ထုများသည် စာပတ်သူ မျှော်လင့်မထားသော အလှည့်ကလေးများဖြင့် အဆုံးသတ်ကြသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ် - သြဂုတ်လ၊ ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၇၀၀

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် - ဦးကျော်ဌေးမင်း၊ အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးလပြည့်ဝေး၊ လပြည့်လင်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၃၆၉)
အမှတ်-၁၁(H)၊ ၅၅-လမ်း(လယ်)၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

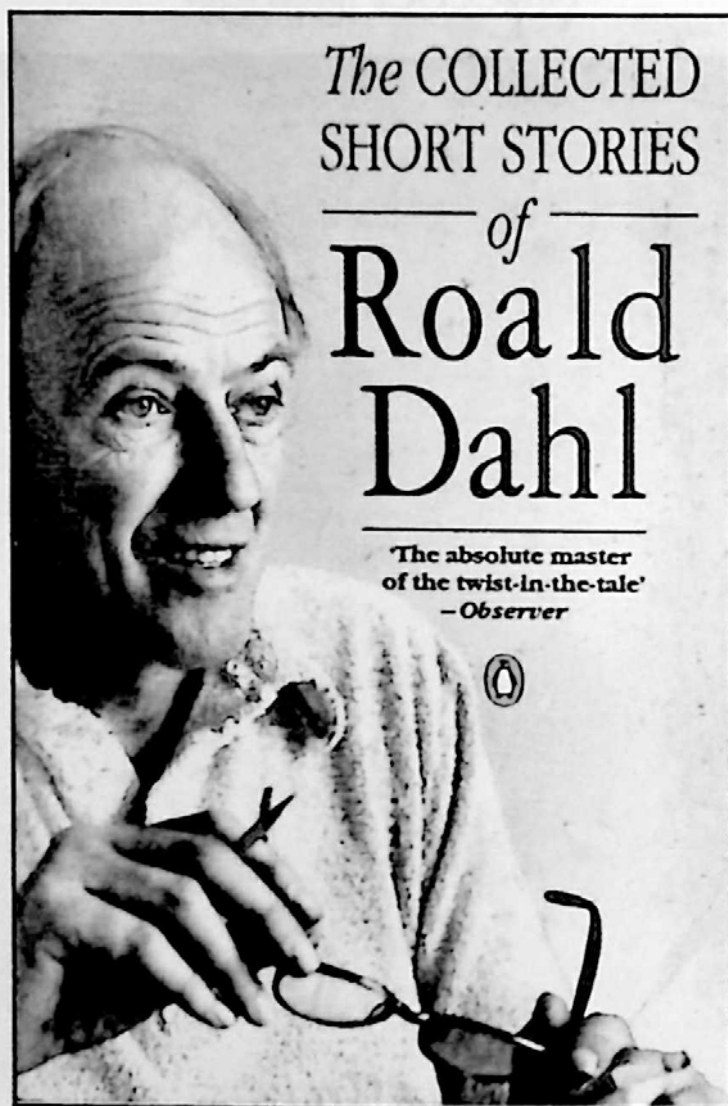
မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - A Roald Dahl Selection စာအုပ် ၁၇ ကြိမ်မြောက် ပုံနှိပ်ခြင်း၏
မျက်နှာဖုံး မူရင်းပန်းချီပုံ ဖြစ်သည်။ James Akib က ရေးဆွဲပြီး၊
Ship က ဒီဇိုင်းပြုလုပ်ပါသည်။

တန်ဖိုး - ၈၅၀၀ ကျပ်

ရိုဒါးလ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
ဖိုးနိုင်လင်း (မြန်မာပြန်)

A Roald Dahl Selection

ရိုဒါးလ်

ဗြိတိန်နိုင်ငံသား ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ရိုဒါးလ် (Roald Dahl) ကို နော်ဝေ နိုင်ငံမှ ဗြိတိန်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်လာကြသည့် မိဘနှစ်ပါးမှ ၁၉၁၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၁၃ ရက်က ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဝေလပြည်နယ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

ရိုဒါးလ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဗြိတိန် တော်ဝင်လေတပ်တွင် တိုက်လေယာဉ်မှူး တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ တစ်ဦး အဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သေးသည်။ ထို့နောက် စာများ ရေးသား ခဲ့ရာ စစ်အတွင်းကာလဖြစ်သည့် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်မှာပင်လျှင် ထင်ရှားသော စာရေး ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူသည် ၂၀ ရာစု၏ အကြီးကျယ်ဆုံး ပုံပြောဆရာ တစ်ဦးအဖြစ် နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရပြီး ကမ္ဘာ့အရောင်းရဆုံး စာရေး ဆရာ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စာပေဆိုင်ရာ ဆုများစွာလည်း ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ The Times သတင်းစာကြီးကလည်း ၁၉၄၅ ခုနှစ်မှ ယနေ့အချိန်အထိ အကျော်ကြားဆုံး ဗြိတိန်စာရေးဆရာ ၅၀ အနက် တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ရိုဒါးလ်၏ စာအုပ်များသည် ယနေ့အထိ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် သန်း ၂၅၀ ကျော်မျှ ရောင်းရပြီးဖြစ်ကာ နိုင်ငံအသီးသီးတွင်လည်း ဘာသာစကား များစွာဖြင့် ဘာသာ ပြန်ဆိုကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလျက် ရှိကြသည်။

ရိုဒါးလ်၏ ဝတ္ထုများသည် စာဖတ်သူ မျှော်လင့်မထားသော အလှည့် ကလေးများဖြင့် အဆုံးသတ်ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ရိုဒါးလ်သည် ကလေးစာပေ

များစွာ ရေးသားခဲ့ရာ ‘ဦးဆိုးပေ ဒေါ်ဆိုးပေ’ (The Twits)၊ ‘ချာလီနှင့် ချောကလက် စက်ရုံကြီး’ (Charlie and the Chocolate Factory)၊ ‘မလျှော့အကြံ ဇွဲကသန်’ (Fantastic Mr Fox)၊ ‘မာတီးလ်ဒါ’ (Matilda)၊ ‘မှော်လက်ညှိုး’ (The Magic Finger) အစရှိသည်တို့မှာ မြန်မာဘာသာပြန်များ ရှိကြပြီး မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် အထူးရင်းနှီးသလို နိုင်ငံတကာတွင်လည်း ထင်ရှားသော ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်ကြ သည်။

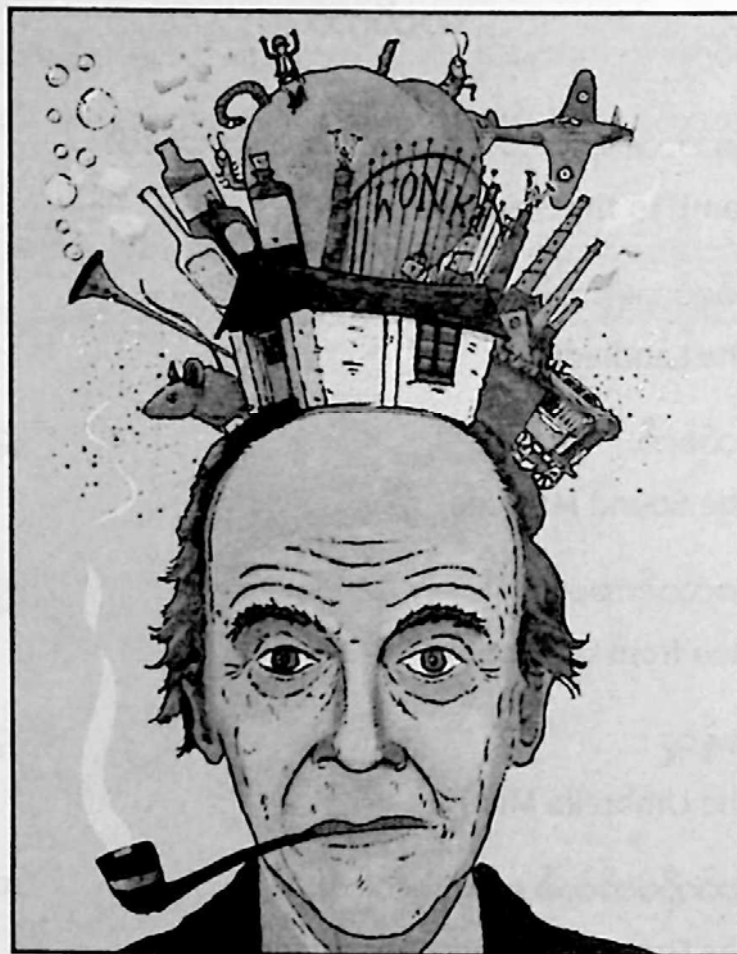
ရိုဒါးလ်သည် ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာ၊ ဇာတ်ညွှန်း စသည်ဖြင့် စာပေ မျိုးစုံကို ရေးသားခဲ့ရာ ရိုဒါးလ်၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များမှ လူကြိုက်များ ထင်ရှား သည့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုလတ်များကို ယခုစာအုပ်တွင် မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆို ရေးသားထားသည်။

ရိုဒါးလ်သည် အသက် ၇၄ နှစ်အရွယ် ဖြစ်သည့် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာ လ ၂၃ ရက် တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်စဖို့ပြည်နယ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

မာတိကာ

■ အသေသတ်ခြင်းငှာ ဆောင်သွားသော သိုးသူငယ် (Lamb to the Slaughter)	၉
■ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး (The Landlady)	၂၃
■ အသံစက် (The Sound Machine)	၃၈
■ အလောင်းအစား (Man from the South)	၅၈
■ ထီးနဲ့လူ (The Umbrella Man)	၇၇
■ အော်တိုမက်တစ် စာရေးစက်ကြီး (The Great Automatic Grammatizator)	၈၉
■ ကောင်းကင်ဘုံသို့ တက်ရာလမ်း (The Way Up To Heaven)	၁၂၀
■ လေးကလိပ် (Esio Trot)	၁၃၉

အသေသတ်ခြင်းငှာ ဆောင်သွားသော သိုးသူငယ်

(Lamb to the Slaughter)

ဤဝတ္ထုတိုကို ရှိဒါးလ်သည် ၁၉၅၃ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နယူးယော့ကာ (The New Yorker) မဂ္ဂဇင်းကြီးက အခြားဝတ္ထုတို လေးပုဒ်နှင့်အတူ ကနဦးပယ်ခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သော်လည်း ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင်မူ ဟာပါးစ် (Harper's) မဂ္ဂဇင်း၏ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရသည်။ ထို့နောက်တွင် Alfred Hitchcock's Present အစီအစဉ်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းအဖြစ် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၃ ရက်က ပထမဆုံး ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြိတီန် ရုပ်သံအစီအစဉ်တစ်ခု ဖြစ်သော Tales of the Unexpected ကလည်း ရုပ်သံဇာတ်လမ်းအဖြစ် ရိုက်ကူး ထုတ်လွှင့်ခဲ့ပြန်သည်။ ရေဒီယိုဇာတ်လမ်းအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းအဖြစ် လည်းကောင်း စီစဉ်ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည်။

+

အခန်းကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိနေသည်။ လိုက်ကာတွေ လည်း ချထားပြီးပြီ။ စားပွဲတင်မီး နှစ်ခုကိုလည်း ထွန်းထားပြီးပြီ။ သူ့မျက်နှာချင်း

ဆိုင်က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်သူ မွဲနေပြီး သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသေးတာသာ ရှိတော့သည်။ သူ့နောက်က စင်လေးပေါ်တွင်လည်း ဖန်ခွက်ရှည်ရှည် နှစ်ခွက်၊ ဆော်ဒါ၊ ဝီစကီ အသင့်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ လောလောလတ်လတ် ထုတ်ထားသော ရေခဲတုံးလေးတွေလည်း ရေခဲဘူးထဲမှာ အသင့်။

မေရီမာလိုနီတစ်ယောက် သူ့ခင်ပွန်း အလုပ်မှ အိမ်ပြန်အလာကို စောင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

နာရီကို မကြာမကြာ ကြည့်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်တော့ မပူမိ။ ခင်ပွန်းသည် ပြန်ရောက်လာမည့်အချိန် ပိုနီးလာပြီဟုသာ စိတ်ထဲက တွေးနေမိသည်။ သူ လုပ်ထားပြီးသမျှတွေ အတွက်ကိုလည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်စမပြတ်သေးသော ပန်းထိုးနေသည့် အလုပ်ကိုသာ အာရုံရှင်းရှင်းနှင့် ခေါင်းစိုက်၍ အေးအေးချမ်းချမ်းပင် ဆက်လုပ်နေမိ၏။ သို့ရာတွင် သူ လွယ်ထားရသော ဝမ်းထဲမှ ခြောက်လသားကလေးငယ်၏ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကိုတော့ စိတ်ထဲမှ မြင်ယောင် ကြည့်နေမိလိုက်သေးသည်။

ညနေငါးနာရီ ထိုးရန် ဆယ်မိနစ်အလိုတွင် နေ့စဉ်ကြားနေကျ အသံတို့ကို နားစွင့်မိပြီးနောက် မကြာမီမှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည့် ကား၏ တာယာနှင့် လမ်းတို့ ပွတ်မိသည့် အသံ၊ ကားတံခါးပိတ်သံ၊ လှေကားမှ တက်လာသည့် ခြေသံနှင့် သော့ဖွင့်သံတို့ကို ဆက်တိုက် ကြားလာရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းထိုးနေသည်ကို ဘေးသို့ချ၍ မတ်တတ်ထရပ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာမည့် ခင်ပွန်းသည်ကို အဆင်သင့်ကြိုရန် ရှေ့သို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဒါလင်” ဟု မေရီက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
သူ့ခင်ပွန်းက “ဟယ်လို” ဟု ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

ခင်ပွန်းသည် ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ယူလိုက်ကာ ဗီရိုထဲတွင် ချိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝီစကီနှင့် ဆိုဒါကို ခင်ပွန်းအတွက် ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် သူ့အတွက် ပျော့ပျော့ စပ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် ချလိုက်ပြီး သူ မူလထိုင်ခဲ့သည့် ခုံတွင် ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ယခုမတော့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်တွေ့ထဲတွင် ဖန်ခွက်ကိုယ်စီ ကိုင်ပြီး ရေခဲတုံးလေးများ အရည်ပျော်အောင် လှုပ်နေကြပြီ။

သူ့အတွက်ကတော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးသည် ပျော်စရာအတိ ဖြစ်၏။ ပထမတစ်ခွက် မကုန်မချင်း ခင်ပွန်းသည်က စကားပြောလေ့ မရှိကြောင်းကိုလည်း သူ

သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့်ကတော့ တစ်ကိုယ်တည်း နာရီအတော်ကြာ အိမ်ထဲတွင် နေခဲ့ရပြီးနောက် ယခု ခဏတာ အချိန်လေးလောက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ နှင့်ပင် ကျေကျေနပ်နပ် စောင့်နိုင်ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူနေနေခြင်း ကိုပင် သူ အလွန်ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ ခင်ပွန်းသည်ထံမှ နွေးထွေးမှုသည် သူ့အား နေရောင်အောက်ဝယ် နေဆာလှုံရသည့်နှယ်ပင် အနွေးဓာတ်ကို ရစေသည်ဟု သူ ထင်၏။ သူ ဘယ်လိုနေနေ သူ့ကို ချစ်သည်။

“ပင်ပန်းလာသလား ဒါလင်”

“ဟုတ်ပကွာ။ ကိုယ် ပင်ပန်းလာတယ်” ဟုလောက်သာ ပြန်ဖြေပြီး လုပ်နေကျမဟုတ်သည့် တစ်ခုကို လုပ်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲတွင် တစ်ဝက် လောက် ကျန်နေသော ဝိစကီတို့ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် အကုန်သောက်ချ လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မေရီ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေခြင်း မရှိ။ သို့သော် အရက်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်တွင် အရက်တစ်စက်မျှ မရှိတော့သော ဖန်ခွက်ဖင်နှင့် ရေခဲတုံး လေးတို့ထိမိသွားသည့်အသံကိုကြားရုံနှင့်ပင် ခင်ပွန်းသည် ဘာလုပ်လိုက်သည်ကို သူ သိပြီးသား။ ထို့နောက် ခဏနားလိုက်ကာ နောက်တစ်ခွက် ထယူရန် ပြင်နေ၏။

ထို့ကြောင့် “ကျွန်မ ထည့်ပေးမယ်လေ” ဟု ပြောကာ ခုန်ထလိုက်သည်။

“ထိုင်နေပါကွာ” ဟု ခင်ပွန်းသည်က ပြောကာ သူ့ဘာသာသူပင် အရက်ကို စပ်ပြီး သူ့နေရာသို့ ပြန်လာ၏။ အရက်ခွက်ထဲတွင်မတော့ ပုံမှန်ထက် အတော်ရင့်သော ပယင်းရောင် အရည်များကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒါလင်ရေ... ညှပ်ဖိနပ် သွားယူပေးရမလား”

“မယူနဲ့”

ခပ်ပြင်းပြင်းစပ်ထားသည့် အရက်ကို စတင်သောက်နေသည့် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူအား သူ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ခွက်ထဲမှ အရက်တွေတွင် အဆီဝေနေသည် ကိုပင် သူ တွေ့နေရ၏။ အတော်ပြင်းပြင်း စပ်ထားတာကိုး။

မေရီသည် လက်စမပြတ်သေးသော ပန်းထိုးခြင်းကိုသာ ငုံ့ပြီး လုပ်နေ လိုက်တော့သည်။ သို့သော် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရေခဲတုံးလေးများနှင့် ဖန်သားတို့ ထိသံကို ဆက်တိုက်လိုလို ကြားနေရသဖြင့် ခွက်ထဲမှ အရက်ကို တစ်ကျိုက်ပြီး တစ်ကျိုက် ဆက်တိုက် သောက်နေကြောင်းတော့ သူ သိနေ၏။

“ဒါလင်ရေ... ချိစ်လေး နည်းနည်း ယူပေးရမလား။ ဒီနေ့က ကြာသပတေး နေ့ ဖြစ်လေတော့ ကျွန်မ ညစာ လုပ်မထားဘူး”

“မလိုပါဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။
 “တကယ်လို့ ရှင် အပြင်ထွက်စားဖို့ အရမ်းပင်ပန်းနေရင် ကျွန်မ ချက်ပေးမယ်လေ။ နောက်မကျသေးပါဘူး။ ဖရီဇာထဲမှာ အသားတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ရှင် ထိုင်ရာထဲ စားရအောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးမှာပေါ့”

ခင်ပွန်းသည်ထံမှ အဖြေကို အပြုံးလေးနှင့် သူ စောင့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘာအဖြေမှ ပြန်မလာ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ချစ်နဲ့ မုန့်ကြွပ်လေးတော့ အရင်ဆုံး သွားယူ လိုက်မယ်နော်”

“ငါ မလိုချင်ဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုင်ခုံပေါ်တွင် မသက်မသာနှင့် မေရီ နေရာရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံး ဝိုင်းကြီးများဖြင့် ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်နှာကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ညစာကတော့ စားကိုစားမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ အလွယ်လေး လုပ်လိုက်ပါမယ်။ လုပ်ပေးချင်နေတာ။ သိုးသား စားကြရအောင်လေ။ ဒါမှမဟုတ် ဝက်သားစားမလား။ ရှင် စားချင်တာ ပြောလေ။ အားလုံး ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိပြီး သား”

“ရှိပစေကွာ၊ ထားလိုက်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါလင်ရယ်... ရှင် တစ်ခုခုတော့ စားမှဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ချက်လိုက်ပါ့မယ်။ ရှင့်ဟာရှင် စားချင်စား၊ မစားချင်လဲနော်။ ရှင့် သဘောပဲ”
 ပန်းထိုးနေသည်တို့ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချ၍ သူ ထရပ်လိုက်သည်။

“ထိုင်နေစမ်းပါကွာ၊ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ၊ ပြန်ထိုင်လိုက်စမ်းပါ”

မေရီ နည်းနည်းတော့ လန့်သလိုဖြစ်လာသည်။

“ထိုင်ကွာ၊ ပြန်ထိုင်စမ်း”

မေရီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော အကြည့်ဖြင့် ခင်ပွန်းသည်ကို မပြတ်ကြည့်နေမိသည်။ ဒုတိယခွက် ကုန်သွားလေ သော် ဖန်ခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်-

“နားထောင်ကွာ၊ ငါ မင်းကို ပြောစရာနည်းနည်း ရှိတယ်”

“ဘာပြောစရာရှိတာလဲ ဒါလင်၊ ဘာကိစ္စလဲ ဟင်”

မေရီ၏ ခင်ပွန်းသည် ယခုတော့ လုံးဝပင် မလှုပ်မယှက်။ ခေါင်းကိုလည်း

စိုက်ချထားသဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းဆီသို့ ထိုးနေသော နံဘေးမှ မီးရောင် ကြောင့် မေးစေ့နှင့် ပါးစပ်မှာ မှောင်ရိပ်ထဲ ရောက်နေ၏။ သူ့ဘယ်ဘက် မျက်လုံး အနီးရှိ ကြွက်သားများ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေခြင်းကို မေရီ မြင်နေရသည်။

“ခုပြောမှာဟာ မင်းကိုတော့ အတော်လေး တုန်လှုပ်သွားစေမှာပဲ။ အဲဒါကိုပဲ ငါ လန့်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ကွာ မပြောလိုကလဲ မဖြစ်လေတော့ကော မင်းကို ထုတ်ပြောတာက လွဲလို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလို့ ငါ တွေးမိတယ်။ မင်း အနေနဲ့ ငါ့ကို အရမ်းကြီး အပြစ်မတင်လောက်ဘူးလို့လဲ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွာ”

မေရီခရာတော့ ဘာတွေ ပြောတော့မည်နည်း ဆိုသည်ကိုသာ ရင်တမမ ဖြင့် စောင့်နေရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

“ဒီလိုကွ... မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ကလဲ ဖြစ်နေတော့ ဒီအချိန်ဟာ ဒီကိစ္စ ကို ပြောလိုသင့်တဲ့ အချိန် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလဲ ငါ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ကာ တခြားနည်းလဲ မရှိပြန်ဘူးလေ။ မင်းနဲ့ငါ အတူမနေတော့ဘူးကွာ။ မင်းကို အရင် လိုပဲ ပိုက်ဆံထောက်ပံ့ပါမယ်။ ပြီးတော့ စောင့်လဲ စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ တခြား ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ မလိုတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါတွေက ငါ့အလုပ် အတွက် အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလေ။ ငါပြောချင်တာ ဒီလောက်ပါပဲ”

မေရီ ပထမဆုံး သိလိုက်တာကတော့ မယုံနိုင်စရာကြီးပါလား ဆိုသည် ပင် ဖြစ်တော့၏။ တစ်ခုကိုမှ လက်မခံနိုင်ပါ။ အားလုံးကို စိတ်ထဲတွင် တွေးပြီး မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်လိုမှ လက်ခံ၍မရ ဆိုသော အဖြေကိုသာ ရ၏။

“ကျွန်မ ညစာ သွားလုပ်လိုက်မယ်” ဟု လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက် သည်။ သည်အခါမတော့ သူ့ကို မတားတော့ပါ။

သူ လမ်းလျှောက်လာစဉ် ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင် ထိ၊ မထိကိုပင် သူ မသိတော့ချေ။ တခြားဘာကိုမျှလည်း မသိတော့။ ခေါင်းထဲတွင် ထူပူနေပြီး ရင်ထဲမှ ပျို့တက်လာကာ အန်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။ အားလုံးကို အလိုအလျောက် လုပ်နေမိသည်။ အောက်ထပ်ကို ဆင်း၊ မီးဖွင့်၊ ဖရီဇာအဖုံးကို ဖွင့်၊ အထဲကို လက် နှိုက်၊ ပထမဆုံး လက်နဲ့စမ်းမိတာကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့ ထုတ် ယူလိုက်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ စက္ကူနှင့် ပတ်ထားသော အရာ တစ်ခု။ ပတ်ထားသော စက္ကူတွေကို ခွာလိုက်သည်။

ဖရီဇာထဲတွင် ထည့်ထားတာ ကြာသဖြင့် မာတောင့်အေးခဲနေသော သိုးပေါင်တစ်ချောင်း။

ကောင်းပြီလေ။ ဒါကိုပဲ ညစာလုပ်တော့မည်။ အေးခဲနေသော သိုးပေါင်ကို ငယ်သည့် ခြေထောက်ရိုးဘက်မှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သေသေချာချာ ဆုပ်ကိုင်ကာ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကျောပေးပြီး ပြတင်းပေါက်မှန်ကို မျက်နှာမူရပ်နေသော ခင်ပွန်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မေရီ ရပ်လိုက်သည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ်တာပဲကွာ” ဟု ရေရွတ်နေတာကို မေရီ ကြားသည်။ သူ့ခင်ပွန်းက နောက်ကိုတော့ လှည့်မကြည့်။

“ငါ့အတွက် ညစာ လုပ်မနေနဲ့ကွာ။ ငါ အပြင်ပြန်ထွက်မှာ”

ထိုအခိုက်တွင် မေရီသည် သူ့လက်ဖြင့် စုံကိုင်ထားသော မာတောင့်အေးခဲနေသည့် သိုးပေါင်ကို လေထဲ မြင့်နိုင်သမျှ မြင့်အောင် မြှောက်၍ ခင်ပွန်းသည်၏ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်ကို အားကုန် ရိုက်ချလိုက်တော့သတည်း။

သံမဏိတင်းပုတ်တစ်ခုဖြင့် ရိုက်သည့်အလား ခံစားသွားရမည်ဟု သူထင်သည်။

နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ပြီး စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် ငါးစက္ကန့်လောက် မတ်တတ်ကြီး ရှိနေပြီးနောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ယိုင်လာကာ နောက်ဆုံးမတော့ ကော်ဇောပေါ်သို့ ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားတော့သည်။

လဲကျသွားသည်မှာ အသံသိပ်မထွက်။ စားပွဲလေးတစ်လုံး ရွှေ့သလောက်သာ အသံထွက်သည်။ ထိတ်လန့်စရာ တစ်စက်မျှ မရှိ။ သူ အခန်းထဲမှ အသာပြန်ထွက်လာသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း သွေးအေးအေးပင် ရှိနေ၏။ လက်ထဲမှာကတော့ သိုးပေါင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ထားလျက်သားပင်။

ကောင်းပြီလေ။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဒီတော့ကွာ ငါ သူ့ကို သတ်လိုက်မိပြီပေါ့။

သာမန်ထက် ထူးခြားလွန်း၏။ ယခုသော် သူ့စိတ်ထဲဝယ် အားလုံး ရုတ်ခြည်းပင် ရှင်းသွားလေပြီ။ သူ လျင်မြန်စွာ တွေးလိုက်၏။ စုံထောက်တစ်ဦး၏ ဇနီးမယား ဖြစ်လေရကား ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမည်၊ ဘယ်လို လုပ်ငန်းစဉ်

တွေ ဆောင်ရွက်လာကြမည်ကို သူ အတော်လေး သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ သူ့အတွက်တော့ ထူးခြားလှသည် မဟုတ်။ စိတ်အေးအေး သာ ထားပါသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ကလေးအတွက်က ဘယ်လိုလဲ။ ကိုယ်ဝန် ဆောင် လူသတ်သမားတစ်ဦးအတွက် ဥပဒေက မည်သို့ ပြဋ္ဌာန်းထားလေသနည်း။ မိခင်ရော ဗိုက်ထဲက ကလေးကိုပါ နှစ်ဦးစလုံး သေစားသေစေ အမိန့်ချမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆယ်လပြည့်လို့ ကလေးမွေးတဲ့အထိ စောင့်ကြမှာလား။ သူတို့ မည်သို့ မည်ပုံ စီရင်ကြမည်နည်း။

ယင်းတို့ကို မေရီမာလိုနီ မသိပါ။ သေချာတာကတော့ ယခုဖြစ်ရပ် အတွက် သူ့မှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ ဘာမှ မရှိ။

သိုးပေါင်သားကို မီးဖိုထဲ ယူသွားပြီး ဒယ်အိုထဲ ထည့်ကာ မီးရှိုက် နည်းနည်း ဖြင့် အပူပေးထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဆေးကာ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းဆီသို့ အပြေးလေး သွားလိုက်၏။ မှန်ရှေ့တွင် ထိုင်ကာ ဆံပင်ကို သေသေသပ်သပ် ပြန်ထုံးသည်။ မျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းကို နည်းနည်းပါးပါး ခြယ်သလိုက်သည်။ ကြိုးစားပြီး တစ်ချက် ပြုံးကြည့်လိုက်သေးသည်။ သာမန်ထက် ထူးခြားမနေစေရန် သူ ထပ်ပြုံးကြည့်သည်။

“ဟယ်လို ဆမ်” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ အသံက တစ်မူထူးနေသလိုလို။

“ကျွန်မ အာလူးနည်းနည်းလောက် လိုချင်လို့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးတော့ကာ ပဲတစ်ဘူးလဲ လိုမယ်ထင်တယ်”

သည်လောက်ဆို အဆင်ပြေပြီ။ ယခုသော် သူ့အပြုံးရော အသံထွက်ပါ ပိုကောင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် အကြိမ်အနည်းငယ် အစမ်းလေ့ကျင့် လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကာ ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် အပေါ်က ထပ်ဝတ်၊ နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်၊ ဥယျာဉ်ထဲမှတစ်ဆင့် လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ခြောက်နာရီ မထိုးသေးလေရကား ကုန်စုံဆိုင်တွင် မီးလင်းနေသေး၏။

“ဟယ်လို ဆမ်”

ကောင်တာနောက်က လူကို ပြုံးပြရင်း ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစ္စစ်မာလိုနီရေ၊ ဘယ်လိုတုံးဗျ”

“ကျွန်မ အာလူးနည်းနည်းလောက် လိုချင်လို့၊ ဟုတ်ကဲ့။ ပြီးတော့ကာ ပဲတစ်ဘူးလဲ လိုမယ်ထင်တယ်”

ကောင်တာနောက်က လူ နောက်လှည့်ပြီး စင်ပေါ်က ပဲဘူးတစ်ဘူးကို ယူပေးသည်။

“ပက်ထရစ်လေ...။ ဒီနေ့ အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလာတာကြောင့် အပြင် ထွက်ပြီး မစားချင်တော့လို့တဲ့” ဟုလည်း ဆမ့်ကို ပြောလိုက်သေးသည်။

“ခါတိုင်းဆိုရင် ကြာသပတေးနေ့မှာ ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်စားနေကျ လေ။ ရှင် သိတယ်ဟုတ်။ ခုတော့ ချက်ရတော့မယ်။ အိမ်မှာကလဲ အသီးအရွက် တွေက မရှိ”

“အသားတွေကော ရှိရဲ့လားဗျ”

“အသားတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဖရီဇာထဲမှာ တကယ်ကောင်းတဲ့ သိုးပေါင် တစ်ချောင်းတောင် ရှိသေးတယ်”

“အလို...”

“ခဲနေတဲ့ အသားတွေကို ချက်ရ ပြုတ်ရတာ ကျွန်မ မကြိုက်ပေမဲ့ ခုတော့ ချက်ရတော့မယ်လေ။ အားလုံး အဆင်ပြေမယ်လို့ ရှင် ထင်တယ် မဟုတ် လား”

“ကျွန်တော့်သဘော ပြောရရင်တော့ သိပ်ထူးလှတယ် မဟုတ်ပေါင်ဗျာ” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောသည်။

“ဟောဒီ အာလူးမျိုး ခင်ဗျား လိုချင်သလား”

“အို... ဟုတ်ပ၊ ကောင်းတာပေါ့။ နှစ်လုံးလောက် ပေး”

“ပြီးတော့ကော... ဘာယူဦးမလဲ။ ညစာစားပြီးရင် သူ့အတွက် ဘာလုပ် ပေးဦးမှာလဲ”

“ဘာထပ်ကျွေးရင် ကောင်းမလဲ၊ ရှင် စဉ်းစားပေးဦး”

“ကောင်းတာကတော့ ချိစ်ကိတ် ကြီးကြီးလေး တစ်ခုလောက်ပဲဗျ။ သူ အဲဒါကို ကြိုက်တာ ကျွန်တော် သိတယ်”

“ကောင်းလိုက်တာ၊ သူ ကြိုက်တယ်”

အားလုံး ထုပ်ပိုးပြီးတော့ ကျသင့်ငွေ ချေ၍ တောက်ပစွာ တစ်ချက် ပြုံးပြီး ဆမ့်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“ကျေးဇူး ဆမ်ရေး... ဝှတ်နိုက်နော်”

ထို့နောက် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ ညစာစားဖို့ စောင့်နေတဲ့ ယောက်ျားဆီ အမြန်ပြန်မယ်၊ ကောင်းကောင်းလေး ချက်မယ်၊ အရသာရှိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်မယ်၊ ယောက်ျားခမျာ ပင်ပန်းလာလို့ ဆာနေရှာပြီ၊ အိမ်ထဲလဲ ဝင်လိုက်ရော ပုံမှန်မဟုတ်တာတွေ တွေ့ရ၊ စိတ်မကောင်းစရာ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်စရာ၊ သာမန်အတိုင်းဆိုရင် ရှေ့ရပြီ၊ သတိလစ်သွားရမယ်။ ဒါတွေဟာ ပုံမှန် ဖြစ်စဉ်ပဲဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေမိသည်။ အားလုံး သဘာဝကျအောင် လုပ်ရမယ်။ တကယ်ကို သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်နေရမယ်။ သရုပ်ဆောင်သလို ဖြစ်မနေရဘူး။

ထို့ကြောင့် နောက်ဖေးတံခါးမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း “ပက်ထရစ်ရေး၊ ဒါလင်ရေး... ကျွန်မ ပြန် ရောက်ပြီနော်” ဟု အော်လိုက်သည်။

ပစ္စည်းထုပ်ကို အောက်ချ၍ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဤတွင် ခြေနှစ်ချောင်း ပူးပြီး လက်တစ်ဖက်က ကျောအောက်တွင် ပိကာ လဲကျနေသော ပက်ထရစ်ကို တွေ့၏။ တကယ်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာပင်။ သူ့ကို ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ် တွေ မေရီ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသေးသည်။ အပြေးလေးသွားကာ အနားတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ငိုပါလေတော့သည်။ သရုပ်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်။ သရုပ်ပါစေရန် မုဒ်သွင်းစရာလည်း မလို။ သူ တကယ်ငိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသည်တွင် ဖုန်းဆီသို့ ပြေးသည်။ ရဲစခန်း ဖုန်း နံပါတ်ကို သူ သိပြီးသား။ တစ်ဖက်မှ လူတစ်ယောက် ဖုန်းလာကိုင်၏။ “မြန်မြန်... မြန်မြန်လေး လာပါ။ ပက်ထရစ် သေနေလို့” ဟု ငိုယိုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

“မစ္စစ် မယ်လိုနီပါ။ မစ္စစ်ပက်ထရစ် မယ်လိုနီပါ”

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာ မစ္စတာ ပက်ထရစ် မယ်လိုနီ သေနေတယ်ပေါ့”

“သေနေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ကြမ်းပေါ်မှာ လဲကျနေတာ။ သူ သေနေပြီ ထင်တယ်”

“ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ်”

ရဲကားသည် အိမ်ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာ၏။ သူက အိမ်တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်တွင် ရဲအရာရှိနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို

သူ သိပါသည်။ ရဲစခန်းမှ လူအားလုံးကို သူ သိပြီးသား ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်း
ဝင်လာသော ရဲအရာရှိနှစ်ဦးအနက် ဂျက်နုနုနု ဆိုသူကို မှီတွဲ၍ သူ ငိုချလိုက်သည်။
ဂျက်က သူ့ကို အသာအယာတွဲခေါ်၍ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေစေသည်။ အိုမယ်လီ
ဆိုသော ရဲအရာရှိက အလောင်းအနီး ခူးထောက်ထိုင်၍ စစ်ဆေးနေ၏။

“သူ သေပြီလားရှင်” ဟု မေရီက မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်နေတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ကုန်စုံဆိုင်မှ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်အရောက်တွင် ယခုကဲ့သို့ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင်ကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြလိုက်သည်။ ငိုရင်းပြော ပြောရင်းငို။
သေသူ၏ ဦးခေါင်းတွင် သွေးခဲနေသော ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာတစ်ခုကို နှုတ်နု တွေ့
သည်။ အိုမယ်လီကို ပြပြီး တစ်နေရာသို့ ချက်ချင်း ဖုန်းခေါ်တော့၏။

မကြာမီတွင်ပင် အခြားသူများ ထပ်ရောက်လာကြသည်။ ဆရာဝန်
တစ်ယောက်၊ စုံထောက်နှစ်ယောက်။ စုံထောက်နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်
ကို သူ သိသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ရဲဓာတ်ပုံဆရာ တစ်ယောက်ပါ ရောက်လာပြီး
ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်တော့၏။ လက်ဗွေကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်လည်း ရောက်လာ
ပြန်သည်။ အားလုံး တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် စကားတွေ ပြောနေကြသည်။ စုံထောက်
တွေကတော့ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးသည်။ သို့ရာတွင် ကြင်ကြင်နာနာနှင့်
မေးကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မေရီက သူ့ဇာတ်လမ်းကို အစမှစ၍ ပြန်ပြောပြရပြန်
၏။ ပက်ထရစ်အိမ်ပြန်လာတာ၊ သူက ပန်းထိုးနေတာ၊ ပက်ထရစ်ပင်ပန်းလာတာ၊
ဒါကြောင့် အပြင်ထွက် မစားဖြစ်တော့တာ၊ ဖရိုဇာထဲက အသားကို မီးဖိုပေါ် တင်တာ၊
ပြီးတော့ အသီးအရွက် အိမ်မှာမရှိလို့ သွားဝယ်တာ၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခုလို
ဖြစ်နေတာ တွေတာ စသည်ဖြင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို အပြည့်အစုံ ပြောပြရသည်။

“ဘယ်ဆိုင်က သွားဝယ်တာလဲ” ဟု စုံထောက်တစ်ယောက်က မေးသည်။

သူက ဆိုင်ကို ပြောပြလိုက်သည်နှင့် စုံထောက်က အခြားတစ်ယောက်
ကို တိုးတိုးလှည့်ပြောလိုက်ရာ ယင်းစုံထောက်မှာ ချက်ချင်းပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်
သွားတော့သည်။

၁၅ မိနစ်မျှ ကြာသော် ထိုစုံထောက် ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့လက်ထဲမှ
မှတ်စုစာအုပ်ကို ကိုင်ရင်း စုံထောက်နှစ်ယောက် တွတ်ထိုးကြပြန်သည်။

“ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ... သူ့ယောက်ျားကို တကယ်ကို ညစာကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးနေချင်တာပါ... ပဲဘူး...ချစ်ကိတ်... သူ သတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး...” စသည့် စကားအချို့ကို မေရီ နံဘေးမှ ကြားနေရသည်။

ခေတ္တမျှကြာလေသော် ဓာတ်ပုံဆရာနှင့် ဆရာဝန်တို့ ပြန်သွားပြီး အခြားနှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာကာ အလောင်းကို သယ်ထုတ်သွားကြတော့ သည်။ စုံထောက်နှစ်ယောက်ကား ကျန်နေခဲ့သေးသည်။ ရဲအရာရှိနှစ်ယောက် လည်း ကျန်နေသေးသည်။ သူ့အပေါ် အထူးပင် ဂရုတစိုက်နှင့် ကြင်နာစွာ ဆက်ဆံ ကြပါသည်။ မေရီ ဘယ်ကို သွားချင်သလဲ၊ သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အိမ်ကို လိုက်နေမလား၊ သူ့မိန်းမက ဂရုစိုက်မှာပါ စသည်ဖြင့် ဂျက်နူနန်က ကြင်နာစွာ မေးသည်။

သူက ဘယ်ကိုမျှ မသွားချင်ပါ။ လက်ရှိနေရာမှ ဘယ်ကိုမျှ မသွား ချင်သေးပါ။ သူ ခံစားနေရသည်။ ဒါဆိုရင်လည်း အနားယူတဲ့အနေနဲ့ သွားအိပ်နေ ပါလားဟု ဂျက်နူနန်က ပြောပြန်သည်။

အိပ်လဲ မအိပ်ချင်သေးပါဟု သူ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒီနေရာမှာပဲ နေချင်သေးတယ်။ ခုနက ထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံလေးမှာပဲ ထိုင်နေချင်သေးတယ်။ စိတ်ထဲ အခြေအနေ ကောင်းလာရင်တော့ တစ်နေရာရွှေ့တာပေါ့ ဟုလည်း သူက ပြန် ပြောလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မေရီကို သည်အတိုင်း ထားရစ်ကာ သူတို့ လုပ်စရာရှိသည် တို့ကို ဆက်လုပ်နေကြတော့သည်။ တစ်အိမ်လုံးကို ရှာကြ ဖွေကြသည်။ စုံထောက် တစ်ယောက်ကလည်း မေးခွန်းအချို့ ထပ်မေးသေးသည်။ ဂျက်နူနန်ကတော့ သူ့ ခင်ပွန်း သေဆုံးရပုံကို ရှင်းပြသည်။ လေးလံပြီး တုံးတဲ့အရာ တစ်ခုနှင့် ခေါင်း နောက်ဘက်ကို အရိုက်ခံရ၍ သေသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သတ္တုလက်နက် ခပ်ကြီးကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ သေချာကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ယင်းလက်နက်ကို သူတို့ လိုက်ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လူသတ်သမားက လက်နက်ကို သူနှင့် တစ်ပါတည်း ယူသွားတာ ဖြစ်လျှင် ဖြစ်မည်။ သို့သော် တစ်နေရာရာတွင် လွင့်ပစ် လိုက်ခြင်း၊ တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါ လုပ်နေကျ ပုံစံပါပဲ။ လက်နက်ကို တွေ့ရင် တရားခံကို မိပြီပဲ” ဟု လည်း ဂျက်နူနန်က ပြောသည်။

ပြန်ထွက်လာကာ “မစွစ် မာလိုနီရေ၊ မီးဖိုထဲမှာ ခင်ဗျား နွေးထားတဲ့ အသားတွေ ရှိနေသေးတယ်ဗျ” ဟု ပြောတော့သည်။

“အို... ဟုတ်ပါ၊ အဲဒါကို မေ့တောင်နေတယ်”

“ကျွန်တော် ခလုတ်ပိတ်ပေးရမလား”

“လုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ ကျေးဇူးအထူးပေါ့ရှင်”

ဂျက်နုနုနု မီးဖိုခလုတ် ပိတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသောအခါတွင် မေရီက ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်ပြီး-

“ဂျက်နုနုနုရေ... ရှင်တို့အားလုံးအတွက် ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် လုပ်ခွင့် ပေးပါလား”

“ဘာလုပ်ချင်တာလဲ မစွစ်မာလိုနီ”

“ကောင်းပြီ၊ ဟောဒီက ရှင်တို့အားလုံးဟာ ကျွန်မယောက်ျား ပက်ထရစ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေလဲ ဖြစ်သလို သူ့ကို သတ်သွားတဲ့သူ ဖမ်းမိဖို့ကိုလဲ ဝိုင်းကူညီနေကြတာလဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညစာစားချိန် အတော်လွန်သွားပြီ ဖြစ်လေတော့ ရှင်တို့အားလုံး အရမ်းလဲ ဗိုက်ဆာနေကြပြီ။ အဲဒါကို ဒီအတိုင်းထားရင် သွားလေသူ ပက်ထရစ်က ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားသခင်က သူ့ဝိညာဉ်ကို ကောင်းချီးပေးပါစေ။ တကယ်လို့ ရှင်ကများ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ကို ကျွန်မ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးပါရစေ။ ခုနက ကျွန်မ မီးဖိုပေါ် တင်ထားတဲ့ သိုးပေါင်ကို ဟင်းချက်လိုက်မယ်လေ။ ခုချက်ချင်း လုပ်လိုက်မယ်”

“အဲဒီကိစ္စကို စိတ်မကူးမိဘူးဗျာ”

“စားကြစမ်းပါလေ၊ စားပြီး သောက်ပြီးကြရင် ရှင်တို့အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်နိုင်ကြတာပဲ”

ရဲအရာရှိ လေးယောက်နှင့် မေရီတို့ သဘောတူညီမှု ရသွားကြသည်။ သူတို့အားလုံး အကြီးအကျယ် ဗိုက်ဆာနေကြသည်ကလည်း သိသာလှသည်။ မီးဖိုပေါ်မှ သိုးပေါင်ကို မေရီက ကျကျနုနု ချက်ပြုတ်ပြီးလေသော် မောင်မင်းကြီး သားတစ်စု မီးဖိုချောင်အတွင်း ဝင်ကာ သူတို့ဘာသာပင် ခူးခပ် စားသောက်ကြ လေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကတော့ သူတို့တစ်တွေ စားသောက်ရင်း ပလုတ်ပလောင်း ဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည်တို့ကို တစ်ဖက်ခန်းမှ ကြားနေရသည်။

“ချာလီ ထပ်ထည့်ပါဦးကွ”

“တော်လောက်ပြီ ထင်တယ်၊ အကုန်စားမပစ်ကြတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဟာ... သူက အကုန်စားစေချင်နေတာကွ။ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် စားစမ်းပါကွာ”

“အိုကေလေ၊ ဒါဆို ကျုပ်ကို ထပ်ထည့်ပေးဦး”

“ခွေးမသားကောင်က ငါတို့ ပက်ထရစ်ကို တင်းပုတ်ကြီး တစ်ချောင်းနဲ့ နောက်ကနေ ရိုက်သွားတာကွ”

“တူကြီးနဲ့ ထုလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ဦးခွံကွဲသွားတာလို့ ဆရာဝန်က ပြော တယ်”

“အဲဒီလက်နက်ကို လွယ်လွယ် ရှာတွေ့သင့်တာပေါ့”

“ငါပြောချင်တာ အဲဒါပဲ”

“လူသတ်သမားဟာ အဲဒါကြီးကို သူနဲ့အတူ သယ်မသွားလောက်ဘူး ထင်တယ်ကွ”

“ငါ့အထင်ကတော့ ဒီအိမ်ထဲမှာကို ရှိနေဦးမယ်ကွာ”

“မင်း နှာခေါင်းအောက်မှာ ရှိနေသလောက်ကို ငါတို့နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေရာမှာ ရှိနေနိုင်တယ်။ မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ ဂျက်”

တစ်ဖက်ခန်းမှ မေရီမယ်လိုနီ တခစ်ခစ်ပင် ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး

(The Landlady)

ဤဝတ္ထုတိုသည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၈ ရက်နေ့ထုတ် နယူး
 ယော့ကာ (The New Yorker) မဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ပုံနှိပ်
 ဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် အကောင်းဆုံး
 ထူးခြားဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတိုဆု ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဗြိတိန်ရုပ်သံ
 အစီအစဉ်ဖြစ်သည့် *Tales of Unexpected* အစီအစဉ်ကလည်း
 ရုပ်သံဇာတ်လမ်း ရိုက်ကူးကာ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည်။
 ရိုဒါးလ် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်တိုင်းလိုလိုတွင် ဖော်ပြခြင်း ခံရ
 သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည်။

မွန်းလွဲပိုင်း လန်ဒန်အစုန် အနွေးရထားဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ဘီလီဝီဗာ
 သည် ဆွင်ဒန်တွင် ရထားပြောင်းစီးရမည့်အတွက် ခရီးတစ်ထောက်နားစဉ် ရေမိုး
 ချိုးပြီး နားနေရန်အလို့ငှာ တစ်ညတာ တည်းခိုစရာအတွက် ဘူတာပြင်သို့ ထွက်
 လာချိန်ဝယ် ည ကိုးနာရီခန့် ရှိနေပြီဖြစ်ရကား ဘူတာဝင်ပေါက်၏ အခြားဘက်

ခြမ်းမှတိုက်တာအိမ်ရာတို့အပေါ်ရှိကြယ်စုံ၍ကြည်လင်သောကောင်းကင်ယံတွင်
လပင် ထွက်လာနေချေပြီ။ သို့သော်လည်း သေမတတ် အေးလှသော လေက
ရေခဲပြားစားပါးပါးဖြင့် သူ၏ ပါးများကို ထိုးခွဲသည့်နှယ် တိုက်နေလေ၏။

“တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ... ဒီကနေ သိပ်မဝေးဘဲ ဈေးလဲ ခပ်သင့်သင့်နဲ့
ဟိုတယ် တစ်ခုခုများ ရှိလားဗျ” ဟု ဘူတာမှ ကုန်ထမ်းအလုပ်သမားကို မေးလိုက်
၏။ “ခေါင်းလောင်းနဲ့ နဂါးကို သွားကြည့်လေ” ဟု အလုပ်သမားက ပြန်ဖြေပြီး
လမ်းမကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

“ခင်ဗျားကို သူတို့ လက်သင့်ခံမှာပါ။ ဒီကနေ မိုင်တစ်မတ်သာသာပဲ
ဝေးတယ်” ဟုလည်း အလုပ်သမားက ပြောသည်။

ဘီလီက သူ့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ကာ ခရီးဆောင်
သေတ္တာကို ဆွဲ၍ ‘ခေါင်းလောင်းနှင့် နဂါး’ ဟိုတယ်ဆီသို့ မိုင်တစ်မတ်ခရီးကို
ခြေကျင်နှင်လေတော့သည်။ ထိုဟိုတယ်သို့ သူတစ်ခါမျှ မရောက်ဖူး။ ဘယ်သူတွေ
ရှိနေကြမည်ကိုလည်း သူ မသိ။ သို့ရာတွင် လန်ဒန်ရုံးချုပ်မှ မစ္စတာဂရင်းဆလိတ်
ကတော့ ဤမြို့သည် နေချင့်စဖွယ် သာယာကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ “တည်းစရာ
ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ရှာဗျာ။ ပြီးရင်တော့ ဘယ်ကို ရောက်နေတယ် ဆိုတာ
ဌာနခွဲ မန်နေဂျာဆီ အကြောင်းကြားပေါ့” ဟုလည်း မစ္စတာဂရင်းဆလိတ်က
မှာလိုက်သေးသည်။

ဘီလီသည် အသက် ၁၇ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ရေတပ်ပြာရောင်
အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည်နှင့်အညှီရောင်ဝတ်စုံသစ်ကိုဝတ်ထားသဖြင့်
နေရထိုင်ရသည်မှာ မဆိုးလှ။ လမ်းပေါ်တွင် ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လိုက်
သည်။ ဒီရက်တွေမှာ ဘာလုပ်လုပ် ခပ်သွက်သွက်တွေချည်း သူ လုပ်နေခဲ့တာပါပဲ။
အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားတို့၏ ပုံမှန် ပင်ကိုလက္ခဏာအတိုင်းပင်
ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းအေးအေးနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ ရုံးချုပ်ကလည်း
အချိန်တိုင်းမှာပင် တကယ့်ကို ခပ်သွက်သွက်တွေချည်းသာ ခိုင်းနေ၏။ အတော်
အံ့စရာကောင်းတဲ့ သူတွေပင်တည်း။

သူ လျှောက်လာရာ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ဝယ် ဘာဆိုင်မှ မတွေ့။
လမ်းနှစ်ဖက်စလုံးတွင် ပုံစံတူ တိုက်များ တန်းစီနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။
တိုက်တိုင်းတွင် ဆင်ဝင်နှင့် တိုင်လုံးများနှင့် အိမ်ရှေ့တံခါးမဆီသို့ တက်ရမည့်
လှေကား လေး၊ ငါးထစ်နှင့်၊ တစ်ခေတ်တစ်ခါက အတော် မော်ကြားခဲ့သည့် နေရာ

mgv . com

ဖြစ်မည်။ သို့ပေမဲ့ ယခုအခါမတော့ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေကြပြီး အိမ်အဝင် တံခါးတို့ ပြတင်းပေါက်တို့မှ ဆေးများပင် ကွာနေကြကာ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ လျစ်လျူရှုထားသဖြင့် နံရံတွေမှာလည်း အက်သည့်နေရာ အက်၊ ကွက်သည့်နေရာ ကွက် ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ထိုစဉ် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူနှင့် ခြောက်ကိုက်မျှပင် မဝေးသော လမ်း မီးတိုင်မှ အလင်းရောင်ကြောင့် အိမ်တစ်အိမ်၏ အောက်ထပ် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ပြတင်းမှန် အထက်ပိုင်းတွင် ရေးထားသော စာကိုလည်း ဘီလီ မြင်လိုက်ရသည်။ 'အိပ်စရာနှင့် မနက်စာ' ဟု ရေးထားခြင်းပင်။ ယင်းစာတန်းအောက်တွင်လည်း လှပသော ဂန္ဓမာပန်းဝါပင်များ ထိုးထိုးထောင် ထောင် ထွက်နေသည့် ပန်းအိုးတစ်လုံး ရှိနေ၏။

သူ လမ်းလျှောက်နေခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။ အနားသို့ တိုးကပ်သွား သည်။ ပြတင်းပေါက်ဝယ် ကတ္တီပါစလိုလို အစိမ်းရောင် လိုက်ကာတွေ ရှိ၏။ ယင်းတို့နံဘေးတွင်မှ ဂန္ဓမာပန်းတွေက အံ့ဩစဖွယ် ရှိနေခြင်းပင်။ မှန်ပြတင်းမှ အထဲသို့ အသာကဲကြည့်လိုက်လေသော် မီးလင်းဖိုဝယ် မီးများတောက်နေသည် ကို ရှေးဦးစွာ မြင်လိုက်ရ၏။ မီးလင်းဖိုရှေ့ရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင် ကျောလျားရှည် ခွေးပုလေးတစ်ကောင်သည် သူ့ဗိုက်တွင်းသို့ နှာခေါင်းကို သွင်းကာ ကွေး၍ အိပ် နေ၏။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ မြင်နေရသော အခန်းထဲရှိ ပရိဘောဂများမှာ လည်း သိပ်မဆိုးလှ။ စန္ဒရားအသေး တစ်လုံး၊ ဆိုဖာကြီးတစ်ခုနှင့် လက်တင်ထိုင်ခုံ တချို့ကို တွေ့နေရသည်။ အခန်းထောင့်မှာ ချိတ်ထားသော လှောင်အိမ်ကြီးထဲ တွင်မတော့ ကြက်တူရွေးကြီး တစ်ကောင် ရှိနေပြန်၏။ တိရစ္ဆာန်တွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာ ဒီနေရာဟာ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ သင်္ကေတပဲလေဟု ဘီလီ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်မိသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် ဤအိမ်သည် တည်းခိုစရာ အတော် လေး ကောင်းမည့်အိမ်ဟု သိလာသည်။ ဟိုလူ ပြောလိုက်တဲ့ 'ခေါင်းလောင်းနှင့် နဂါး' ဆိုတဲ့ ဟိုတယ်ထက် ပိုပြီး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းမှာ သေချာတယ်။

တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း တည်းခိုခန်းတွေမှာ တည်းခြင်းက လူငှား လက်ခံသည့် အိမ်တွေတွင် နေသည်ထက် ပို၍ နှစ်သက်စရာ ကောင်းနေ ပြန်၏။ ဘီယာတွေ ဘာတွေ ညနေဘက် သောက်ရင်း လူတွေနှင့် လေဖော့၍

m g v e e . c o m

ရသည်။ ဈေးကလည်း မကြီးလှ။ ထိုသို့သော တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ သူ နှစ်ည လောက် တည်းဖူးသည်။ လူငှား လက်ခံသည့် အိမ်များတွင်မူ တစ်ခါမှ မတည်းဖူး။ ရိုးရိုးသားသား ဆိုရလျှင် လူငှားလက်ခံသည့် အိမ်တွေကို သူ အတန်ငယ် လန့်သည်။ ဂေါ်ဖီထုပ်ပုပ်အဲ့အဲ့၊ ငွေငမ်းငမ်းတက် အိမ်ရှင်များနှင့် အိမ်ဧည့်ခန်းများမှ အနံ့ပြင်း လှသော မနက်စာ ပင်လယ်ငါးကျပ်တင်ခြောက်နဲ့တို့ကို တွေးမြင်ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်ပင် တည်းခိုချင်စိတ် ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုအချက်များကို ခေါင်းအေးအေးနှင့် နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်မျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးသော် မူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ‘ခေါင်းလောင်းနှင့် နဂါး’ ဟိုတယ်ဆီသို့သာ သွားတော့မည်ဟု ဘီလီ ဆုံးဖြတ်ပြီး ယခုနေရာမှ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်၏။ ဤတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ဖြစ်လာလေသည်။ သူ ချောင်းကြည့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ပြတင်းပေါက်ဝယ် ရေးထားသော ထူးခြားသည့် စာတန်းကို ထပ်မံ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ‘အိပ်စရာနှင့် မနက်စာ’ ဆိုသကဲ့။ ‘အိပ်စရာနှင့် မနက်စာ’ ‘အိပ်စရာနှင့် မနက်စာ’ ‘အိပ်စရာနှင့် မနက်စာ’။ စာလုံးတစ်လုံးစီသည် မှန်သားကို ဖောက်၍ သူ့အား ကြည့်နေသော မျက်လုံးနက်ကြီးများသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကို ဖမ်းစားထား၏။ သူ့ကို ဆွဲဆောင်ထား၏။ ဤအိမ်မှ အဝေးသို့မသွားတော့ဘဲ သည်မှာတွင် နေပါတော့ဟု တိုက်တွန်းနေ၏။ ထို့နောက် သူ သိလိုက်သည်မှာကား သူသည် ပြတင်းပေါက်နားမှ ခွာပြီးနောက် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့သွားကာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်နေမိခြင်းပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

သူ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်တွင် အိမ်ထဲ ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာဝယ် ခေါင်းလောင်းသံ သွားမြည်နေသည်ကို သူ ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် သူ့လက်ကို ခေါင်းလောင်းခလုတ်ပေါ်မှ မခွာရသေးမီပင် အိမ်တံခါး ပွင့်လာပြီး တံခါးဝ၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ပုံမှန်ဆိုပါက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်ပြီးသည့်နောက်ဝယ် တံခါး ပွင့်လာစေရန် အနည်းဆုံး မိနစ်ဝက်တော့ စောင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမတော့ ဘူးထဲမှ စပရိန်အရုပ် ထွက်လာသလို ဖြစ်နေ၏။ သူ ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်တွင် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ သူ လန့်၍ ခုန်ပင် ခုန်လိုက်မိတော့၏။

အမျိုးသမီးသည် အသက် ၄၅ နှစ်နှင့် ၅၀ ကြားလောက်တော့ ရှိဟန် တူသည်။ သူ့ကို တွေ့သည်နှင့် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသည့် အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးပြ၏။

“အိမ်ထဲကို ဝင်လေ” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြော၏။ တံခါးကို ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထားရင်းက သူ ဝင်သာအောင် ဘေးသို့ ကပ်ပေးလိုက်သည်တွင် ဘီလီလည်း အိမ်တွင်းသို့ အလိုအလျောက်ပင် ဝင်မိတော့မလို ဖြစ်သွားကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလိုက်သည်။ အလိုအလျောက်စေ့ဆော်မှု သို့မဟုတ်၊ ပို၍ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် သူ့နောက်သို့ လိုက်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ချင်စိတ်က အထူးပင် အားကောင်း နေသလိုပင်။

“ပြတင်းပေါက်က စာကို ကျွန်တော် တွေ့လို့” ဟု နောက်သို့ အသာ ယို့ရင်း သူ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ သိပါတယ်”

“ကျွန်တော် အခန်းတစ်ခန်း လိုက်ရှာနေတာပါ”

“မင်းအတွက် အဆင်သင့် ရှိနေပြီလေကွယ်” ဟု အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။ သူသည် ပန်းရောင်မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်လုံးပြာ တွေနှင့် ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်က ‘ခေါင်းလောင်းနဲ့ နဂါး’ ဆီကို သွားရင်းနဲ့ ခင်ဗျားအိမ် ပြတင်းပေါက်မှာ ရေးထားတဲ့ စာကို တွေ့တာနဲ့ ဒီကို ရောက်လာတော့တာပဲ” ဟု ဘီလီက ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်လေးရယ်... အပြင်မှာ ဒီလောက်အေးနေတာ ဘာလို့ အိမ်ထဲ မဝင်သေးသတုံး”

“ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ပေးရမှာလဲ”

“တစ်ညကို ငါးကျပ်နဲ့ ပြားခြောက်ဆယ်ပါပဲကွယ်။ အဲဒါ မနက်စာ အတွက် ပါပြီးသားပါ”

အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဈေးချိုလှ၏။ သူ စိတ်ထဲတွင် မှန်းထားသည်ထက် တစ်ဝက်မကပင် နည်းနေသေးသည်။

“တကယ်လို့ ဒါဟာ များနေသေးတယ် ဆိုရင် ငါ နည်းနည်းထပ်လျှော့ ပေးနိုင်ပါတယ်။ မင်း မနက်စာအတွက် ကြက်ဥတစ်လုံးတလေများ စားချင်တာ လား။ လောလောဆယ်ကတော့ ကြက်ဥဟာ ဈေးကြီးနေသကဲ့။ မနက်စာမှာ ကြက်ဥ မစားဘူးဆိုရင် နောက်ထပ် ပြားခြောက်ဆယ် လျှော့ပေးလို့ ရပါတယ်”

“ငါးကျပ် ပြားခြောက်ဆယ်က အဆင်ပြေပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီမှာ ကျွန်တော် သိပ်ကို နေချင်ပါတယ်”

“မင်း နေတော့မယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ကဲ... အိမ်ထဲဝင်”

အမျိုးသမီးမှာ အထူးပင် မွန်ရည်လှ၏။ ခရစ္စမတ် အားလပ်ရက်တွင် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် ခေါ်နေသော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ မိခင်အလား ပင် ထင်မှတ်ရ၏။ ဘီလီလည်း ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက် လေတော့သည်။

“ဦးထုပ်ကို ဒီမှာ ချိတ်ကွဲ့။ မင်း အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကို ငါ ကူပြီး ချွတ်ပေး ပါရစေ”

ညှော်ခန်းမထဲတွင် အခြားသူတို့၏ ဦးထုပ်များ၊ ကုတ်အင်္ကျီများ မရှိ။ ထီးတို့ လမ်းလျှောက်တုတ်တို့လည်း မတွေ့။ ဘာမျှ မရှိ။

“ငါတို့ချည်းပဲ ရှိတယ်ကွဲ့” ဟု အိမ်ရှင်က အပေါ်ထပ် လှေကားဘက်သို့ ဦးတည်ရင်း ခေါင်းကို လှည့်၍ ပြောသည်။

“မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ ငါ့ရဲ့ အသိုက်ကလေးထဲကို လာတဲ့ ညှော်သည် တစ်ယောက်ကို ကြိုဆိုဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ မဟုတ်ပေဘူးလား”

အဘွားအိုပေါက်စဟာ နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သလိုပဲ ဟု ဘီလီ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်မိ၏။ သို့သော် တစ်ညကို ငါးကျပ် ပြားခြောက် ဆယ်နဲ့ ဘယ်သူက ညအိပ်ခွင့် ပေးမလဲလေ။

“ကျွန်တော့်အထင်မတော့ ခင်ဗျားဟာ အိမ်ငှားတွေ၊ အလုပ်တွေနဲ့ ပိနေ မယ် ထင်တာ” ဟု ဘီလီက စာနာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“အလို... ငါလား၊ ကောင်လေးရေ... ဒါပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ ရှိတာပေါ့။ အသေးအဖွဲ့လေးက အစ ငါက ဂရုစိုက်တယ်လေ။ ဇီဇာကြောင်တတ်တာလေး တွေကတော့ ပြဿနာပဲကွဲ့။ ငါ ဘာကိုဆိုလိုလဲ မင်း သိလား”

“ဪ... ဟုတ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါက အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပါပဲ။ ဒီကို လာသမျှ လူငယ်လေး တွေ လက်ခံနိုင်အောင် ငါက အဆင်သင့်ပါပဲ။ လူငယ် ကောင်လေးတွေအတွက် ဒီအိမ်က နေ့နေ့ညည အမြဲတမ်း အရာရာဟာ အဆင်သင့်ပါပဲကွယ်။ ဒါကလဲ ကြည့်နူးစရာပဲလေ ကောင်လေးရဲ့။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်

ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေတာ တွေ့ရတာဟာ တကယ့်ကို ကြည့်နူးစရာပေပဲ” ဟု သူက လှေကားကို တက်ရင်း ပြောနေသည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ကို လှေကား လက်ရန်းပေါ်တွင် မှေးတင်ထားရင်း နောက်က တက်လိုက်လာသော ဘီလီကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ပြုံးရင်း ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီလီ တစ်ကိုယ်လုံးကို သူ့မျက်လုံးပြာ များဖြင့် ထက်အောက်စုန်ဆန် ကြည့်ရင်း “မင်းလို ဧည့်သည်မျိုးလေးတွေပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ပြီး လှေကားကို ဆက်တက်နေလေတော့သည်။

ပထမထပ်ကို ရောက်သည်ဝယ် “ဒါကတော့ ငါ့အထပ်ကွဲ့” ပြော၏။

ဒုတိယထပ်သို့ ရောက်သည်တွင် “ဒါကတော့ မင်းအတွက်ပဲ” ဟု သူက ပြောပြန်၏။

“ဟောဒီမှာ မင်းအခန်း၊ မင်း ကြိုက်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု သူက ပြော ရင်း ကျဉ်းသော်လည်း နေချင့်စဖွယ် အိပ်ခန်းလေးတစ်ခု အတွင်းသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားကာ အခန်းမီးကိုပါ ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“မနက်နေရောင်ခြည်ဟာ ပြတင်းပေါက်က ဝင်လာမှာ မစွတာပါကင် ရဲ့။ မစွတာပါကင် ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ဟုတ်သလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ။ ဝီဗာ ပါ”

“ဪ... မစွတာဝီဗာ။ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ကြည့်စမ်း။ အိပ်ရာ ခင်းတွေ ကြားထဲမှာ ရေနွေးပုလင်း ထည့်ပေးထားတယ် မစွတာဝီဗာရေ။ မွေ့ရာ ကလဲ ကောင်း၊ အိပ်ရာခင်းတွေကလဲ သန့်ပြန်လို့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြီး တော့ကာ မင်း ချမ်းတုန်လာတယ် ဆိုရင် ဓာတ်ငွေ့မီးကိုလဲ ကြိုက်တဲ့အချိန် မွှေးပြီး နွေးအောင် နေလို့ ရသေးတယ်”

“ကျေးဇူးပါ ခင်ဗျာ၊ အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်”

အိပ်ရာဖုံးကို မွေ့ရာမှ ခွာထားပြီး အိပ်ရာခင်းသည်လည်း သန့်ရှင်း သပ်ရပ်စွာ ခေါက်ထားကာ တစ်စုံတစ်ဦးအတွက် အဆင်သင့်ရှိနေကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။

“မင်း ရောက်လာတဲ့အတွက် ငါ အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးက ဘီလီ မျက်နှာကို လေးလေးနက်နက် ကြည့်ကာ ပြောသည်။ “ဒီတော့ကာ ငါ့မှာ တာဝန်မကျေမှာကို စပြီး စိတ်ပူရပြီလေ” ဟုလည်း ဆက်ပြော သေး၏။

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ် မပူပါနဲ့” ဟု ဘီလီက သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်ပြီး သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်သို့ တင်ကာ ဖွင့်နေတော့သည်။

“ညစာကောဘယ်လိုလဲကောင်လေး။ ဒီမလာခင်မှာ စားလာခဲ့သေးလား”

“ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးမှကို ဗိုက်မဆာပါဘူး ခင်ဗျ။ ကျေးဇူးပါ” ဟု သူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အိပ်တော့မှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ နက်ဖြန် အိပ်ရာက စောစောထပြီး ရုံးကို အစီရင်ခံစာတွေ တင်ဖို့ ရေးရဦးမယ်လေ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ ဒါဆို ငါ သွားတော့မယ်။ မင်းလဲ ပစ္စည်းပစ္စယ တွေ နေရာချပေတော့။ ဒါပေမဲ့ မင်း မအိပ်ခင်မှာ မြေညီထပ်ဧည့်ခန်းက ဧည့်သည် စာရင်းစာအုပ်မှာ နာမည်ရေး၊ လက်မှတ်ထိုးဦးနော်။ လူတိုင်း ဒါကို လုပ်ကြရမယ်။ ဒါဟာ ငါ့အိမ်ရဲ့ စည်းကမ်းပဲလေ။ သူ့နေရာနဲ့သူ ဘယ်စည်းကမ်းကိုမဆို ငါတို့ မချိုးဖောက်ချင်ကြဘူး မဟုတ်လား” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောကာ လက်ကလေး တစ်ချက် ဝှေ့ပြုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားပြီး တံခါးကိုပါ ပိတ် သွားခဲ့လေတော့သည်။

ယခုသော် သူ့အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘီလီ စိုးစဉ်းမျှပင် စိုးရိမ်မှု မရှိတော့။ သူသည် အန္တရာယ်မရှိရုံမျှသာမက ကြင်နာတတ်သော စိတ် နှလုံး ရှိသည်ကို မေးခွန်းထုတ်စရာ လိုမည်မထင်။ စစ်အတွင်းမှာ သူ့သားများ ပျောက်ဆုံးခဲ့လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အလားတူဖြစ်ရပ်မျိုး တစ်ခုခုများ ကြုံခဲ့ရလေသလောဟု ဘီလီ တွေးနေမိသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှ အကြာတွင်မူ ဘီလီသည် သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုတ်ပြီးနောက် လက်ပါ ဆေးလိုက်ကာ မြေညီထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းသို့ သွားလိုက်လေသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကား ထိုနေရာတွင် မရှိ။ သို့သော် မီးလင်းဖိုတွင် မီးများ တောက်နေပြီး ခွေးပုလေးမှာလည်း မီးလင်းဖိုရှေ့ ကော်ဇောပေါ်တွင် အိပ်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ အတော်ကို နွေးနွေး ထွေးထွေးနှင့် သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှ၏။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း တယ်ကံကောင်းတဲ့ ငါပါလားဟု သူ တွေးမိလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ အတော်လေး တော့ မှန်၏။

ဧည့်သည်စာရင်း ရေးသွင်းရန် စာအုပ်ကို စန္ဒရားပေါ်တွင် တွေ့သဖြင့် ဖောင်တိန်ကို ထုတ်ကာ သူ့နာမည်နှင့် လိပ်စာကို ရေး၍ စာရင်းသွင်းလိုက်သည်။ သူ့နာမည် အထက်တွင် အခြားနာမည် နှစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဦးမှာ ခရစ္စတိုဖာ မျူးဟော်လန် ဆိုသူဖြစ်ပြီး ကာဒစ်ဖ်မှ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ဦးမှာမူ ဂရီဂေါ့ရီ ဒဗလျူ တမ်းပဲလ် ဖြစ်ပြီး ဘရစ္စတိုမှ ဖြစ်သည်။ ဟာသပဲဟု သူ ရုတ်ခြည်း တွေးမိလိုက်သည်။ ခရစ္စတိုဖာ မျူးဟော်လန် တဲ့... နာမည်ကလဲ။ ဤ နာမည်ကို ဖတ်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲတွင် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ မြည်လာ သလို။ ဒီ ထူးဆန်းတဲ့ နာမည်ကို ဘယ်တုန်းက ကြားဖူးခဲ့ပါလိမ့်။

ကျောင်းသား ငယ်ဘဝတုန်းက များလား။ မဟုတ်။ အစ်မရဲ့ ရည်းစား တွေထဲက များလား။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အင်း... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အဖေများလား။ မဟုတ်။ မဟုတ်။ တစ်ခုမှ မဟုတ်။ ရေးထားသည်ကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ခရစ္စတိုဖာ မျူးဟော်လန်၊ ၂၃၁ ကယ်သီဒရယ်လမ်း၊ ကာဒစ်ဖ်။ ဂရီဂေါ့ရီ ဒဗလျူ တမ်းပဲလ်၊ ၂၇ ဆိုက်ကမိုး လမ်း၊ ဘရစ္စတို။ ဒုတိယနာမည်ကိုတော့ ပထမနာမည်လောက် သူ မရင်းနှီး။

“ဂရီဂေါ့ရီ တမ်းပဲလ်”

အသံကျယ်ကျယ် ထွက်ပြီး ရေရွတ်ကာ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွင် ရှာဖွေနေမိ သည်။

“ခရစ္စတိုဖာ မျူးဟော်လန်...တဲ့...”

“ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ကောင်လေးတွေ ပါပဲကွယ်” ဟု သူ့နောက်ဘက်မှ အသံတစ်သံက ဖြေလိုက်သည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ငွေလက်ဖက်ရည် လင်ဗန်းကြီးတစ်ခု ကိုင်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီနာမည်တွေကို ကျွန်တော် သိနေသလိုပဲ” ဟု သူက ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ နာမည်တွေကိုလား။ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဒီနာမည်တွေကို ကျွန်တော် တစ်နေရာရာကနေ ကြားဖူးခဲ့တယ်ဗျ။ မထူးဆန်းပေဘူးလား။ သတင်းစာထဲက ဖြစ်မယ်။ သူတို့ဟာ နာမည်ကြီးတွေ များလား။ ကျွန်တော် ပြောတာ နာမည်ကြီး ခရစ်ကက်ကစားသမားတို့ ဘောလုံး သမားတို့လိုမျိုး တစ်ခုခုပေါ့”

“နာမည်ကြီးတွေ...ဟုတ်လား”

အိမ်ရှင်က လက်ဖက်ရည်ဗန်းကို ဆိုဖာရှေ့ရှိ စားပွဲပုလေးပေါ်သို့ ချလိုက်ရင်း ဆို၏။

“အို... မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ နာမည်ကြီးတဲ့ သူတွေလို့ ငါ မထင်မိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့သူတို့ဟာ တော်တော့ကို ချောကြတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးပဲ။ အဲဒီအတွက်တော့ ငါ မင်းကို ကတိပေးနိုင်သကွ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ချောချောလေးတွေ ကောင်လေးရဲ့။ မင်းလိုပဲ”

ဘီလီသည် စာအုပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဒီမှာကြည့်၊ နောက်ဆုံး စာရင်းသွင်းသွားတာ နှစ်နှစ်မက ကြာနေပြီ” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့...”

“ဒီတော့ကာ ခရစ္စတိုဖာ မျူးဟော်လန်ဟာ သူ့ထက် တစ်နှစ်တောင် စောပြီး ရေးထားတာ ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်က ဒီကို ရောက်ခဲ့တာပေါ့”

“ကောင်လေးရယ်...” ဟု အိမ်ရှင်က ရေရွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို အသာ ယမ်းက သက်ပြင်းလေးတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါဖြင့် ဒါကို တစ်ခါမှ မတွေးမိဘူး။ အချိန်တွေက ကုန်တာ မြန်လိုက် ပါဘိတော့နော်။ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာဝီလ်ကင်ရယ်”

“ဝီဗာပါဗျ၊ ဒဗလျူ-အီး-အေ-ဗွီ-အီး-အာ” ဟု ဘီလီက ပြန်ပြောလိုက် သည်။

“အို... ဟုတ်ပဲ။ ဝီဗာရယ်” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောပြီး ဆိုဖာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မှတ်ဉာဏ် မကောင်းလိုက်တဲ့ ငါ့နှယ်နော်။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ နားတစ်ဖက်က ဝင်တဲ့စကား နောက်တစ်ဖက်က ထွက်သွားတယ် ဆိုတာ ငါ့လို လူစားမျိုးပေါ့ မစ္စတာဝီဗာရေ”

“ခင်ဗျား တစ်ခုခုများ သိသလား။ နည်းနည်းလေး ထူးခြားတယ်လို့ကို မထင်မိဘူးလား”

“မသိပါဘူးကွယ်၊ ငါ မသိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဗျ။ ဒီနာမည် နှစ်ခုစလုံး၊ မျူးဟော်လန်နဲ့ တမ်းပဲလ်၊ သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ ကျွန်တော် မှတ်မိနေတာ မဟုတ်လောက်ဘူး။”

ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ဗျာ... ဒီနာမည်နှစ်ခုဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ထူးထူးခြားခြားကို ပတ်သက်နေကြတယ်။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်သွယ်နေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ နာမည်ကြီးတွေ ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ပြောတာ သဘောပေါက်လား မသိဘူး။ ဥပမာပြောရရင် ချာချီနဲ့ ရုစမဲ့ တို့လိုမျိုးပေါ့”

“သဘောကျလိုက်တာ” ဟု အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးရယ်... ဒီကိုလာပြီး ငါ့ဘေးမှာ ဆိုဖာပေါ် လာထိုင်စမ်းပါဦး။ လက်ဖက်ရည် ကောင်းကောင်းလေးနဲ့ ဂျင်ဂျာဘီစကွတ်လေး မအိပ်ခင် ကျွေးချင် တိုက်ချင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျား တကယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်” ဟု ဘီလီက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်း ဘာလုပ်လုပ်ပါ”

အမျိုးသမီးက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်လုံးတွေ၊ ပန်းကန်ပြားတွေနှင့် အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးသဖွယ် လုပ်နေသည်ကို သူက စန္ဒရားကို မှီ၍ရပ်ရင်း ကြည့်နေလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်မမှာ အသားဖြူဖြူ၊ လူကောင်သေးသေး၊ လက်တွေ ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလို့ လက်သည်းနီနီတွေနဲ့။

“သူတို့ နာမည်တွေကို သတင်းစာတွေမှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတာ သေချာလောက်တယ်ဗျာ။ သေချာတယ်။ သေချာတယ်” ဟု ဘီလီက ပြောလိုက်၏။ သေသေချာချာ သိပြီး ပြောမယ်ကြံတော့ ပါးစပ်ဖျားလေးတင် မေ့နေတယ် ဆိုတာ မျိုး ဖြစ်နေပြန်သည်။ သို့သော် ဘီလီ လက်လျှော့ရမည်ကို မုန်း၏။

“တစ်မိနစ်ဗျာ...တစ်မိနစ်လောက်စောင့်... မျူးဟော်လန်... ခရစ္စတိုဖာ မျူးဟော်လန်... အိတန်ကျောင်းသား... အနောက်ပိုင်းကို ခြေကျင်ခရီးတစ်ခု ထွက်တုန်း ရုတ်တရက်...”

“နို့ထည့်မလား...” ဟု အမျိုးသမီးက မေးသည်။

“သကြားကော...”

“ဟုတ်၊ ထည့်လိုက်ပါ။ အင်း... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ရုတ်တရက်... ရုတ်တရက်ကြီး...”

“အိတန် ကျောင်းသားတဲ့လား” ဟု အမျိုးသမီးက မေး၏။

“အေး... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်လေးရယ်။ ဒါ မမှန်လောက်ဘူးကွဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ကာ ငါ့ရဲ့ မစ္စတာမူးဟော်လန်ဟာ ငါ့ဆီ ရောက်လာချိန်မှာ အိတ်ကပ်ကျောင်းသား မဟုတ်တာကတော့ သေချာတယ်။ သူဟာ ကင်းဘရစ်ချ်က ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ကွဲ့။ ဒီကို လာစမ်းပါ။ ငါ့ဘေးမှာ လာထိုင်။ မီးဖိုလေးက နွေးပါတီသနဲ့။ လာပါ။ မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ခွက်လဲ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ” ဟု သူ့နံဘေးမှ လွတ်နေသော ဆိုဖာနေရာကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ ပြောပြီး ဘီလီအလာကို အပြုံးဖြင့် စောင့်နေသည်။

ဘီလီက အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရင်း ဆိုဖာအစွန်းတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ဘီလီဆီသို့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တွန်းပို့ပေးလိုက်၏။ “ငါတို့ ဘယ်လောက် ဇိမ်ရှိသလဲ။ မဟုတ်ဘူးလားကွယ်” ဟုလည်း ပြောသေးသည်။

ဘီလီ လက်ဖက်ရည်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း စုပ်သောက်လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်မကလည်း သူ့လိုပင် သောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မိနစ်ဝက်လောက် မည်သူမျှ စကားမပြောဖြစ်ကြတော့။ သို့သော် အမျိုးသမီးက သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကို ဘီလီ သိနေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘီလီဘက်သို့ တစ်ဝက်လှည့်ထားပြီး သူ့မျက်လုံးများက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် အနားဝန်းကို ကျော်၍ ဘီလီ မျက်နှာကို ကြည့်နေကြောင်း ဘီလီ သိသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ ဝေခနဲ ပျံ့လွင့်ထွက်လာသည့် ထူးခြားသော အနံ့တစ်မျိုးကို ဘီလီ ထပ်ပြီး ရလိုက်ပြန်၏။ ယင်းအနံ့မှာ မဖွယ်မရာ အနံ့မျိုးတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ဘီလီကို တစ်စုံတစ်ခု သတိပေးနေသလိုပင်။ ဘာကို သတိပေးနေသည်ကိုတော့ ဘီလီ သေသေချာချာ မသိ။ ဆားရည်စိမ်ထားသော သစ်ကြားသီးနဲ့လား။ သားရေထည်အသစ် အနံ့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံထဲ ဝင်လိုက်ရင် ရှူလိုက်ရတဲ့ အနံ့မျိုးလား။

“မစ္စတာမူးဟော်လန်က လက်ဖက်ရည် အရမ်းကြိုက်တာ။ မစ္စတာမူးဟော်လန်လောက် လက်ဖက်ရည်များများ သောက်တဲ့သူ ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး” ဟု အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ပြော၏။

“ခုတော့ သူ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား” ဟု ဘီလီက ပြောလိုက်သည်။ ထိုလူနှစ်ဦး၏ အမည်များနှင့်ပတ်သက်၍ ဘီလီ ယခုထက်တိုင် ပဟေဠိဖြစ်နေဆဲပင်။ သည်နာမည်တွေကို သတင်းစာတွေက သတင်းခေါင်းစဉ်တွေမှာ

သူ တွေ့ခဲ့ဖူးသည် ဆိုခြင်းကိုတော့ ယခုအခါ သူ သေသေချာချာ မှတ်မိလာပြီ ဖြစ်၏။

“မရှိတော့ဘူး... ဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးက မျက်ခုံးများကို ပင့်၍ မေးလာ၏။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးရယ်၊ သူ ဘယ်တော့မှ ထွက်မသွားပါဘူး။ သူ ဒီမှာ ရှိနေပါသေးတယ်ကွဲ့။ မစ္စတာတမ်းပဲလ်လဲ ဒီမှာ ရှိနေသေးတာပဲ။ သူတို့ တတိယထပ်မှာ အတူတူ ရှိနေကြတယ်လေ” ဟုလည်း ပြောသေး၏။

လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဘီလီ ချလိုက်ပြီး သူ၏ အိမ်ရှင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အမျိုးသမီးက သူ့ကို ပြန်၍ ပြုံးပြပြီး သူ၏ ဖြူသွယ်သော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဘီလီ၏ ဒူးကို အသာပုတ်လိုက်သည်။

“မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ကောင်လေး” ဟုလည်း မေးပြန်၏။

“၁၇ နှစ်”

“၁၇ နှစ်လား”

အမျိုးသမီးက အလန့်တကြားနှင့်-

“အလိုလေး... အသက်တူတူပါပဲလား။ မစ္စတာမျူးဟော်လန်ဟာလဲ အသက် ၁၇ နှစ်ပဲကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းထက် မဆိုစလောက်လေး အရပ်နိမ့်တယ်။ သူ သွားတွေကလဲ သိပ်အဖြူကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းမှာကတော့ အင်မတန်လှတဲ့ သွားလေးတွေ ရှိတယ်လေ။ ဒါကို မင်း သိရဲ့လား မစ္စတာပီဗာရေ”

“ဒီလူတွေ ရိုးရိုးပဲ လာပြီး ပြန်သွားကြတာ မဟုတ်လား” ဟု ဘီလီက ပြန်ပြော၏။

အမျိုးသမီးကတော့ ဘီလီ မှတ်ချက်ကို ဂရုမထားဘဲ “မစ္စတာ တမ်းပဲလ်ကတော့ အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးသကွဲ့” ဟု ပြောနေပြန်သည်။

“သူဟာ အမှန်တော့ အသက် ၂၈ နှစ်လောက် ရှိပြီ။ သူ့အသက်ကို မပြောပေမဲ့ ငါက မှန်းကြည့်ရတာပဲလေ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အပြစ်အနာအဆာ ဆိုလို့လဲ တစ်ခုမှ မရှိဘူးကွဲ့”

“ဘာဗျ..”

“ဪ...သူ့အရေပြားဟာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လိုပဲလို့”

စကားပြောနေခြင်း ခေတ္တမျှ ရပ်သွားကြ၏။ ဘီလီက သူ့လက်ဖက် ရည်ပန်းကန်ကို မယူ၍ နောက်တစ်ကျိုက် ထပ်သောက်လိုက်ပြီး ပန်းကန်ပြား

ပေါ်သို့ အသာပြန်ချလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး တစ်ခုခုများ ထပ်ပြောလာဦးမလား ဟု သူ စောင့်နေခြင်းပင်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးရင်း နှုတ်ဆိတ်နေပုံ ရသည်။ ဘီလီသည် အခန်းထဲတွင် မျက်လုံးကစားကြည့်ရင်း အခန်းထောင့်သို့ မျက်လုံးရောက်သွားကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို အသာကိုက် လိုက်မိ၏။

“ဟာ... ကြက်တူရွေးကြီးက... ကျွန်တော် လမ်းပေါ်ကနေ ပြတင်းပေါက် က ကြည့်တုန်းက ဒီကောင့်ကို အရှင် ထင်တာဗျ၊ ခင်ဗျား သိလား” ဟု ဘီလီက အံ့သြတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“အလို... သူ အသက်မရှိတော့ပါဘူးကွယ်”

“လုပ်ထားတာ တကယ်ကို ပြောင်မြောက်တာပဲ။ အသက်မရှိဘူးလို့ ထင်ကို မထင်ရတာ။ ဘယ်သူ လုပ်ထားတာတုံး”

“ငါ လုပ်ထားတာလေ”

“ခင်ဗျား လုပ်ထားတာ... ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွဲ့၊ ငါ့ခွေးလေးကိုလဲ မင်း တွေ့ပြီး ပြီမဟုတ်လား” ဟု အမျိုးသမီးက ပြောကာ မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် ကွေးကွေးလေး အိပ်နေဆဲဖြစ်သော ကျောလျားရှည် ခွေးပုလေး ရှိရာသို့ ခေါင်းဆတ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဘီလီလည်း ခွေးလေးကို ကြည့် လိုက်မိသည်။ ခွေးလေးသည်လည်း ကြက်တူရွေးကြီးကဲ့သို့ပင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သည်ကို သူ ချက်ချင်းပင် သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးလေးဆီသို့ သွားကာ ကျောကို အသာသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မာမာကြီးနဲ့ အေးစက်နေတာပဲ။ ခွေးအမွှေးတွေထဲ လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွကြည့်လိုက်သည်။ အရောင်ခပ်မွဲမွဲ အရေပြားကို မြင်လိုက်ရ၏။ အရေပြားက ခြောက်နေသည်။ အစာသွတ် ရုပ်လုံးသွင်း ထားသော ခွေးလေးတစ်ကောင်ပါပဲလား။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ တကယ့်ကို ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါပေ”

ခွေးနားမှ သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပြီး သူ့နံဘေး ဆိုဖာပေါ်ရှိ လူကောင် သေးသေး အမျိုးသမီးအား အထူးလေးစားစွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ဒါမျိုးတွေ လုပ်ရတာ အင်မတန်ကို ခက်မှာပဲနော်”

“သိပ်အခက်ကြီးတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု အမျိုးသမီးက ပြန်ပြော သည်။

“ငါမွေးထားတဲ့ အကောင်လေးတွေ သေသွားရင် ငါ့ဟာငါ ခုလို သားရေ
ခွာ ရုပ်လုံးသွင်းထားလိုက်တာချည်းပဲ။ လက်ဖက်ရည် ထပ်ယူပါဦးလားကွဲ့”

“တော်ပါပြီခင်ဗျ။ မယူတော့ပါဘူး” ဟု ဘီလီက ပြန်ပြောလိုက်သည်။
လက်ဖက်ရည်အရသာက မက်မွန်သီး ခါးသလို သက်တက်တက် ရှိနေသော်လည်း
ဘီလီ သိပ်ဂရုမစိုက်ပါ။

“ဧည့်သည်စာရင်းစာအုပ်မှာ နာမည်ရေး၊ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီလား။ မလုပ်
ရသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟာ... လုပ်ပြီးပါပြီဗျ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ အဲဒါ အရေးကြီးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
ကာ နောက်ပိုင်းမှာ မင်းကို ခေါ်တဲ့အခါ ငါက နာမည်မေ့သွားရင် အောက်ထပ်ကို
ဆင်းပြီး စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လို့ ရတာပေါ့။ မစ္စတာမူးဟော်လန်နဲ့ ဟို
တစ်ယောက်ကိုလဲ နာမည်မေ့မေ့သွားလို့ နေ့တိုင်းလိုလို ဒီစာအုပ်ကိုပဲ လာလာ
ကြည့်နေရတာ... မူးဟော်လန်နဲ့ ဘယ်သူ...ဘယ်သူ...” ဟု အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက
အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“တမ်းပဲလ်... ဂရီဂေါ်ရီ တမ်းပဲလ်လေ။ တစ်ဆိတ်လောက်တော့ မေးစမ်း
ပါရစေဦးဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အတွင်း သူတို့နှစ်ယောက်က လွဲလို့ တခြား
ဧည့်သည်တွေ မလာကြဘူးလား” ဟု ဘီလီက မေးလိုက်ပြန်၏။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ထား
ရင်း ခေါင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ အတန်ငယ်စောင်းငဲ့ကာ ဘီလီအား မျက်လုံး ထောင့်
ကပ် ကြည့်ရင်းက အကြင်နာပြုံးလေး တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်-

“ဘယ်သူမှ မလာကြဘူးကွဲ့” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းပဲ လာတာလေ”

